

Publicerad 2021-07-10 17:36 av morgonstjärna

Fotot från Göteborgs botaniska trädgård 2014

Tragedi

visst är sorg tragisk, gravvalv oftast
det tragiska att inte kunna se under ytan
vem människan vi möter
vi kan aldrig läsa oss till vem
som döljer sig bakom bokstäver
siffror och bilder
ett enda stort lur

Det tar år av uppoffringar kärlek tolerans
att nå fram till kärnan
och ändå når vi inte ända fram
för vi förändras hela tiden
av våra möten med andra
vi vet själva vem vi är, men att andra har
kunskap att se
och förstå det är orimligt
Vi blir enbart ett rösthål i rymden
även om vi kan tyckas lika
är vi inte det, för vi har olika erfarenhet
först efteråt kommer insikten
Det är då grälen slagsmålen och
skilsmässorna kommer
finns det barn också,
kommer de oftast i kläm

sorgen känns tung att lyfta händerna
ibland som stenblock och läpparna
knappt röra sig
men det förstås, det var många som satt på den stolen
kommer ihåg efter "scenen är din" var det en röst
som sade "det är många som vill ta del av solen" ?
den hemska Grimmen med sina altartavlor
borde korsfästas
hur många människoliv har han inte förstört

de blå ögonen förstod ingenting
går det att förstå något så skamligt, som sälja ut kött.
på den tiden var jag alltid glad

tack vare våra minnen klokuggla, men allt eftersom
tiden försvann bleknade glädje och tillit,
alla märkliga sidor som dök upp gav ångest,
orOn vad hade hänt dig
sökte dig och du väntade men Grimmen
den fule fan satte upp en korridor
han spelade som alltid med märkta kort
och "din broder" lurade mig totalt trodde det var du
Ni hade samma kunskaper som hjälpte till
genomföra komplotten
efteråt blir det inte lika roligt,
det är då insikten kommer
biverkningar med ett så omfattande lur
Visst är det synd om människan, vad vi gör mot andra
drabbar i andra hand oss ännu värre
insikten har mött "din broder" i flera gestalter

Åren försvann en stor sanning säger
en lögn genererar alltid flera
det går inte att stanna och sorgen får ingen botten
för den slår åt alla håll
vem vill stå där avslöjad
vad jag inte kan förstå, varför slå på den
som redan slagen är
skör som tistelfjun, ett andetag
han nästan slutade andas
att han skulle komma tillbaka
till fadershuset efter allt finner jag otroligt
omöjligt efter det som hänt

har själv aldrig krävt någon ska bära mina bördor
fastän inser samvetet ändå finns
det förfärliga som händer en människa
som bär bördor..antingen börjar den slå tillbaka
(som jag har gjorde det är mänskligt att försvara sig)
eller så imploderar smärtan
det är alltid mera hälsosamt att vråla

alltid burit mina och andras bördor
mina lättade, för jag tänkte mer på andra
Det sägs i dödens närhet, där blir livet väldigt starkt

själv kände jag mig hotat till livet av allt som hände
ett som är säkert att många kommer att dö
före Corona försvunnit,
Corona är ett krig utan vapen
och vetenskapen lär sig allt mer om hur den smittar
betydligt längre väg än 2 meter,
kommer ihåg någon bad om förlåt
trodde det var du klokuggla, men insikter senare
det kunde inte fången
då var det din "broder"

-Tre bränder talades det om
frihet jämlikhet broderskap
den branden kunde blivit något stort
men inget brinner i ökensand

ibland blir jag tungsint av allt älskade klokuggla<3
och sorgligt tredje gången i mitt liv, inte kunna mäkla fred
mellan tvenne stolar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren morgonstjärna med Poeter.se id #102214 innehar upphovsrätten